

T DE TEATRE

LA DONA

FANTASMA

escrit i dirigit per
Mariano Tenconi Blanco

T DE TEATRE

LA DONA FANTASMA

La dona fantasma és una comèdia delirant i excessiva, una sàtira immoral sobre la moral, una revisió sobre la funció de la ficció, un retorn a la infància, al primer amor, al moment en què tot era possible, com en el teatre

La dona fantasma gira al voltant de quatre mestres a finals dels anys setanta. Porten una vida intensa i melancòlica, marcada per la cura dels pares i dels fills, pels desenganys amorosos i pels desafiaments que els provoquen les seves alumnes. L'extraordinari irromp en aquesta quotidianitat esglaiadora: una dona fantasma.

L'aparició del fantasma és la porta d'entrada a un altre món: el del passat, el de la memòria. La ficció per explicar l'impossible. El teatre com a sessió d'espiritisme. El teatre com a artefacte de memòria. De fantasmes, d'espectres, de morts que parlen; de tot això està feta la història, i de tot això està fet el teatre.

Què és ser un fantasma? Només el teatre ho pot respondre.

Notes de l'autor

La dona fantasma

La dona fantasma gira al voltant de quatre mestres a finals dels anys setanta. Porten una vida intensa i melancòlica, marcada per la cura dels pares i dels fills, pels desenganys amorosos i pels desafiaments que els provoquen les seves alumnes. La Dèlia va ser abandonada pel seu marit, que flirteja amb una dona misteriosa. La Lena té cura de la seva mare malalta mentre s'enamora del metge que l'ha de salvar. L'Iris té una aventura apassionada amb la nova professora de gimnàstica. La Nàdia es refà d'un brot nerviós i, és per això, que en lloc de tenir un curs a càrrec seu, la directora li proposarà que enguany realitzi un muntatge teatral amb alumnes dels diferents anys. Quan la Nàdia és al teatre municipal per començar a assajar l'obra se li apareix un fantasma. I després una altra, i després una altra i després un altre. Posteriorment, les mestres

corroboraran que n'hi ha quatre, de dones fantasmes: quatre actrius que van ser afusellades. Han estat vagant com ànimes en pena, i perquè finalment se'n puguin anar necessiten estrenar la seva última obra, que havia quedat per representar. *La dona fantasma* és narrada a través de cartes, diaris, actes escolars, exàmens dels nens i classes de llengua i literatura, així com d'escenes i monòlegs.

El teatre i el territori

El teatre és un art situat territorialment. No pot ser d'una altra manera. Així, tant les produccions de T de Teatre com les de Compañía Teatro Futuro dialoguen amb el seu context específic. L'intercanvi argentí-català a partir de les seves tradicions teatrals, la seva veu i les seves maneres de fer és un desafiament per a les dues parts, en tant que espai de trobada i diàleg per a la construcció d'una obra comuna que basteixi un pont transoceànic. En aquesta proposta

coincideixen dues tradicions: la tradició del teatre de Buenos Aires i de tota la literatura argentina, que ha estat sempre marca dels treballs de CTF, juntament amb tota la tradició occidental, perquè, tal com diu Borges, els escriptors argentins també la tenen a disposició (de manera que és tan argentí treballar amb el Martín Fierro com valdre's de *La Divina Comèdia* o *Hamlet*), i, per un altre cantó, la tradició catalana de T de Teatre, amb més de 30 anys sobre els escenaris de tot Espanya i d'arreu del món, però tirant endavant la millor tradició de la interpretació catalana. Així, en l'encreuament d'artistes hi ha també un encreuament de tradicions que fa més complexa la creació i les referències que articulen l'obra.

El retorn del mite

El teatre té un origen ritual. A l'antiga Grècia, en concret a Atenes, el teatre es feia en honor a un déu, Dionís, els dos dies a l'any que se li retia culte. I a més de la seva funció ritual tenia una funció moral. Si els aedes narraven els mites, el teatre va ser la forma de posar-los en escena. Aquesta relació amb una forma diferent de pensar l'univers es va mantenir en el meravellós teatre isabelí, en què els morts tornen per encomanar als vius missions impossibles. Però amb la revolució industrial, el pensament es va modificar. Va començar a prevaler la mirada positivista, va triomfar l'invent de la raó. Així, els fantasmes, vampirs, éssers d'altres mons, van quedar reduïts a expressions extravagants. Però el mite porta dins la tradició. El mite és dins de l'ésser humà. Així que, per més que vulgui ser oblidat, tapat, negat, el mite torna sempre. La dona fantasma treballa amb la tradició de la tragèdia grega i Shakespeare.

A *La dona fantasma* quatre actrius tornen per recordar-nos que hem de continuar intentant dir allò que no es pot dir.

La figura del fantasma

Des de Shakespeare que no hi ha res més propi per al teatre que la figura del fantasma. Fins i tot es podria afirmar que el fantasma és l'essència mateixa del funcionament del teatre, ja que cada nit l'obra neix i mor, i només en queda l'espectral record de l'obra que es va fer i desfer, que va aparèixer i desaparèixer. Com a *Hamlet*, com a *Macbeth*, el fantasma torna per donar-nos un missatge, una missió o per fer-nos recordar el que vam fer malament. El fantasma és sempre allò que torna, és sempre el passat que torna. Per això mateix, com poden tornar de la mort quatre actrius que van ser afusellades? En primer lloc com a fantasmes, perquè en efecte les van assassinar (com tants artistes foren assassinats en les dictadures, i a tall d'exemple només

cal recordar les figures cèlebres de García Lorca a Espanya i Rodolfo Walsh a l'Argentina). Però, alhora, tornen com a fantasmes perquè són actrius, i les actrius i els actors sempre són fantasmes. *La dona fantasma* és també una obra sobre la memòria i l'oblit, sobre el cos i la mort, sobre el teatre i la vida.

El fantàstic i el cinema de sèrie B

Després que la revolució industrial i la mentalitat positivista s'erigissin en el cànon del pensament occidental, les ficcions van començar a seguir aquestes lògiques. Així, el segle XIX, les obres que recuperen el passat mític de l'art queden reduïdes a expressions extravagants. E.T.A Hoffmann, Edgar Allan Poe i Mary Shelley seran precursors d'allò que es va denominar gènere fantàstic. En un principi (i potser per sempre) serà considerat un gènere menor, popular i de baixa reputació. Diverses dècades més tard, el cinema agafarà aquestes històries de vampirs, monstres i zombis per

constituir una expressió poderosa i extravagant coneguda com a pel·lícules de sèrie B. D'una manera camp, delirant i graciosa, el mite torna amb aquests films poderosos, alguns més ocults, com ara *Cat People* (Jacques Tourneur, 1942), i uns altres de més cèlebres, com *Vertigo* (Alfred Hitchcock, 1958).

Teatre i política

El teatre és l'art polític per excel·lència, afirma Hannah Arendt. Tenir congregat, en un mateix espai, un auditori que veu una obra en el mateix espai de temps en l'era de la connectivitat, de Zoom, virtualitat, distància, *streaming* i fòbies diverses, sembla una oportunitat poderosa. Així, *La dona fantasma* té un fort component polític. Art i memòria, per exemple. S'ajunten una companyia de l'Argentina, on els genocides han mort a la presó i encara es continuen buscant nadons que van ser apropiats i desconeixen la seva identitat, i una companyia catalana d'Espanya, un país que no va jutjar els seus genocides i ni tan sols sap bé

on són els seus morts. Més enllà de la història, també les decisions formals són polítiques. Treballar amb materials que a priori no són teatrals (cartes, diaris, poemes) al mateix temps que es torna a la tradició del teatre, la d'Eurípides o Shakespeare, implica un posicionament sobre l'estètica que no deixa de ser una mirada sobre la creació. Per acabar, la reflexió sobre els cossos: què passa amb el cos d'una actriu, la seva eina de treball, en degradació constant, un cos al servei d'un art efímer. Com és ser un fantasma? Només una actriu ens ho pot dir.

Personatges i ficció

Els personatges no són persones. Els atribuïm característiques conegudes com si fossin familiars o veïns, potser per mandra intel·lectual o falta d'exercicis. Els personatges operen a l'entorn de la construcció de l'obra, i seria una reducció, justament, positivista, limitar-los a la seva funció psicologista o social. Una obra de teatre és tan particular com una peça musical i no s'ha d'analitzar el

teatre com si fos un art fet per reflectir la realitat o per donar lliçons. El teatre és teatre, la ficció és ficció, i té les seves normes pròpies, que és magnífic conèixer-les per poder mirar les obres. Si l'art no té res que li sigui específic, a banda dels seus "temes" o del seu valor moral, la capacitat d'apreciar-ne un element específic s'empetiteix molt. Entendre per què un director tria una determinada il·luminació o per què una autora fa servir el llenguatge d'aquesta manera és una aventura estètica extraordinària, un joc d'imaginació al·lucinant que només es dona en el món específic de l'art. La ficció pertorba el món en què ens van ensenyar a mirar el món, expandeix les possibilitats de lectura i percepció de la realitat. En la ficció succeeix el que hi ha més enllà de la utilitat o la raó, el que hi ha fora del món, el que és possible només en la imaginació. I no hi ha res més humà que la imaginació. Si encara queda res veritablement valuós, viu en les obres d'art.

Art i vida

La paraula tragèdia prové de la paraula llatina *tragoedia*, que al seu torn prové del grec *τραγωδιᾶ* (*tragōidíā*), que vol dir 'el cant del boc'. L'origen d'això és múltiple: Dionís (el déu que s'honra amb les tragèdies) era simbolitzat amb un cabrit, així que en les seves celebracions els seus adoradors es disfressaven de cabró i cantaven. Però també pels sacrificis, en un principi humans i després animals, en honor als déus. Quan mataben el cabró, la bèstia xisclava; d'aquí surt el "cant". Amb la tragèdia el sacrifici animal esdevé sacrifici metafòric. Ja no maten una persona o una cabra per al déu, ara el qui mor és l'heroi tràgic, el personatge d'una obra de teatre. El temps de la tragèdia és el temps sagrat, el temps del mite. El temps del treball és el temps profà, el temps de "la utilitat". Així, la ficció, des del seu origen, existeix per produir un temps diferent. En l'era isabelina, el teatre ja no era el sagrat sinó un negoci, entre altres coses. Shakespeare, a més d'autor, era actor i productor. Però

en les seves obres apareixen éssers que trenquen l'ordre terrenal, com ara el fantasma del pare a *Hamlet* o les bruixes a *Macbeth*. El teatre crea una manera diferent de relacionar-se amb la realitat. Oscar Wilde va escriure *La decadència de la mentida* el 1889. I hi va apuntar que “el públic s’imagina que, estant interessat en l’entorn immediat, l’art també hauria d’interessar-s’hi i prendre’l com a tema”. I afegeix que “tan bon punt una cosa és útil o necessària està fora de l’esfera de l’art”. I després Wilde diu que la boira a Londres la van inventar els impressionistes. Ho explica així: “Les coses existeixen perquè les veiem i el que veiem i com ho veiem depèn de les arts que ens han influït.” I conclou: “Potser hi ha hagut boira a Londres des de fa segles. M’atreviria a dir que n’hi ha hagut. Però ningú la veia i és per això que no en sabíem res. No va existir fins que l’Art la va inventar.”

Reflexions de l'autor i director Mariano Tenconi Blanco sobre el seu mètode d'escriptura

Cada projecte d’escriptura és, en primer lloc, un projecte de lectura. Llegeixo per escriure i escric per llegir. Obres de teatre, lògicament, però també novel·les, poesia, filosofia, biografies. Els projectes sempre comencen en els llibres. I aquest mètode de treball es va anar convertir en un mètode d’escriptura. Perquè els diferents gèneres van anar envaint les obres. Diàlegs però també monòlegs i encara més: poemes, cartes, textos en tercera persona, diaris íntims. Totes les formes d’escriptura prenent cos, construint teatre. Perquè incloent diverses escriptures s’expandeixen els límits del teatre i tot d’un plegat l’escena pot narrar universos que d’una altra manera li seria molt difícil de narrar. La incorporació dels recursos propis de la narrativa adaptats a la dramatúrgia ofereix la possibilitat d’escollir blocs temporals més extensos que els que pot narrar el teatre tradicional, al mateix temps

que permet una proliferació de personatges o d'espais molt més àmplia. L'objectiu és doble: d'una banda, enllaçar la dramatúrgia amb la literatura. El teatre és literatura, i de la millor. Així, Txékhov o Brecht però també Kafka, Dante o Virginia Woolf formen part de la tradició del teatre. Perquè, des de l'origen, el teatre està unit a la literatura. Els aedes eren artistes que cantaven epopeies acompanyant-se amb un instrument musical. L'aede més cèlebre va ser Homer, autor de *La Ilíada* i *L'Odissea*, considerades com l'inici de la literatura occidental. Les representacions dels aedes es van anar modificant fins afegir un segon personatge, que va donar origen al teatre. El teatre és la posada en acte dels mites, i *La Ilíada* és l'abecé de les tragèdies. El teatre neix relacionat amb la literatura, així que treballar amb la literatura en el seu conjunt no fa sinó relacionar-nos amb la millor tradició teatral, la de les tragèdies, la de Shakespeare. Tota la literatura entra en el teatre.

T DE TEATRE

LA DONA FANTASMA

Autoria i direcció: **Mariano Tenconi Blanco**
Traducció: **Sergi Belbel**

Intèrprets: **Mamen Duch, Marta Pérez,
Carme Pla i Àgata Roca**

Escenografia i vestuari: **Alejandro Andújar**
Música original i direcció musical: **Ian Shifres**
Il·luminació: **Jaume Ventura**
So: **Damien Bazin**
Vídeo: **Francesc Isern**
Caracterització: **Eva Fernández**
Dramaturgista: **Carolina Castro**
Ajudantia de direcció: **Anna Llopart**
Producció executiva: **Daniel López-Orós**

Direcció tècnica: **Jordi Thomàs**
Regidora: **Marta Garolera**
Tècnic de so: **Roger Ábalos**
Maquinista: **Roman Ogg**

Cap de premsa: **Marta Suriol**
Comunicació i màrqueting: **Roberta Romero**
Administració i finances: **Irene Vila**
Disseny gràfic: **Enric Jardí**
Fotografies: **David Ruano i Kiku Piñol**
Vídeo promocional: **Mar Orfila**

Una coproducció de **T de Teatre, Centro Dramático Nacional i Teatre Romea**, amb el suport de l'**ICEC** (Generalitat de Catalunya), la participació de **Crea SGR** i la col·laboració de **Compañía Teatro Futuro i Teatre La Sala de Rubí** (Ajuntament de Rubí).

T de Teatre

T de Teatre va ser creada el 1991 per cinc joves actrius tot just graduades a l'Institut del Teatre de Barcelona. El seu primer espectacle, *Petits contes misògins* (1991), va ser guardonat amb el Premi de la Crítica de Barcelona a la millor revelació teatral de la temporada. El 1994 van estrenar *Homes!*, de la qual en van fer més de 850 funcions. *Criatures* es va estrenar a Buenos Aires l'abril de 1998 i, mesos més tard, a Barcelona i a Madrid. La següen la telecomèdia *Jet lag*, creada amb el cineasta Cesc Gay, que consta de 81 capítols, emesos al llarg de sis temporades, i els espectacles *Això no és vida!* (2003), *15* (2006) i *Com pot ser que t'estimi tant* (2007), coproduït amb el Teatre Nacional de Catalunya, *Delicades* (2010), coproduït amb el Festival Grec i *Aventura!* (2012), amb text i direcció d'Alfredo Sanzol i *Dones com jo* (2014), de Pau Miró. Els darrers espectacles que ha representat

aquesta singular companyia són *Premis i càstigs* (2015), dramaturgia i direcció de l'argentí Ciro Zorzoli, coproduït amb el Teatre Lliure i el Festival Grec, i *E. V. A.*, dirigida per Julio Manrique i co-escrita juntament amb Marc Artigau, i Cristina Genebat, coproduïda amb el Teatre Romea i el Grec Festival. Novament dins del marc de Grec Festival de Barcelona, s'estrenarà el dotzè espectacle de la companyia, *Cançó per tornar a casa* (2019). Una proposta fantàsica amb humor i pinzellades de drama escrita i dirigida per Denise Despeyroux. Al 2021 i amb motiu del 30 aniversari de T de Teatre, la companyia torna a portar a escena un dels seus espectacles més estimats i emblemàtics, *Delicades* d'Alfredo Sanzol.

T de Teatre ha creat dotze espectacles, ha representat més de 3.000 funcions i ha convocat l'assistència de més d'un milió d'espectadors.

Mariano Tenconi Blanco

Dramaturg i director de teatre nascut a Buenos Aires (Argentina) el 1982. Des del 2013 integra la Compañía Teatro Futuro al costat del músic Ian Shifres i la productora Carolina Castro.

Com a autor i director ha estrenat *Montevideo es mi futuro eterno* el 2010, *Lima Japón Bonsái* el 2011, *Quiero decir te amo* el 2012, *La fiera* el 2013, *Las lágrimas* el 2014, *Futuro* el 2015, *La fiera* (Uruguai) i *Walsh artista contemporáneo* el 2016, *Todo tendría sentido si no existiera la muerte* el 2017, *Astronautas* (Xile) i *La vida extraordinaria* el 2018 (Teatro Nacional Argentino, Teatro Cervantes). De 2021 a 2024 Teatro Futuro serà companyia en residència al Complejo Teatral de Buenos Aires amb el projecte *La saga europea*. El 2021 es va estrenar la primera obra de la saga, *Las cautivas*, al Teatro de la Ribera. El 2022 s'estrenarà

Las ciencias naturales a la sala Casacuberta del Teatro San Martín.

El 2016 va ser seleccionat juntament amb altres 35 escriptors de diferents parts del món per participar durant 10 setmanes en la residència del International Writing Program de la Universitat de Iowa, el programa d'escriptura més antic i prestigiós del món. Va ser destacat pels Premios Konex com un dels cinc millors dramaturgs de la dècada 2011-2021.

Va obtenir el primer premi a la novena edició del Premi Germán Rozenmacher de Nova Dramatúrgia (2015), organitzat pel Festival Internacional de Buenos Aires (FIBA) i el Centro Cultural Rector Ricardo Rojas, amb la seva obra *Todo tendría sentido si no existiera la muerte*, que es va estrenar el 2017, en coproducció entre el Festival Internacional de Buenos Aires, el Festival de las Artes Escénicas de Uruguay, el Centro Cultural San Martín, el Centro Cultural Rojas i la Comedia de la Provincia de Buenos Aires.

També va obtenir el primer premi al 18è Concurs Nacional d'Obres de Teatre de l'Institut Nacional del Teatre (2016), certamen de dramaturgia que reconeix la tasca autoral argentina contemporània, amb la seva obra *La vida extraordinaria*.

El 2019 va ser elegit com un dels deu escriptors de tot el món per formar part de l'International Writing Program de Beijing, coordinat per la Lu Xun Academy, institució dependent del Ministeri de Cultura de la República Popular de la Xina, sent el primer escriptor argentí que participava en aquesta prestigiosa residència.

Va rebre una menció en els Premis Nacionals 2015-2019 que entrega el Ministeri de Cultura de l'Argentina, en la disciplina text dramàtic, per la seva obra *Todo tendría sentido si no existiera la muerte*.

Va ser régisseur de les òperes *La libertad yotal*, de Fagin-Katchadjian, estrenada al Cicle de Música Contemporània al Teatro San Martin (2014), i *Le Malentendu*, òpera composta per Fabián Panisello sobre

l'obra teatral homònima de Camus, al Centre d'Experimentació del Teatre Colón, en coproducció amb el Festival de Tardor de Varsòvia, la Neue Oper de Viena i el Teatro Real de Madrid (2016). Va escriure, al costat de vuit autors, el llibret de l'òpera *Mentir (sobre Ada Falcón)*, estrenada al Centre d'Experimentació del Teatre Colón (2011).

Pel que fa a les seves obres, *La fiera* ha participat en diversos festivals a l'Argentina i l'estranger i ha rebut premis i distincions (Trinidad Guevara, Premis Hugo, Premis Teatre del Món de la Universitat de Buenos Aires). Tenconi Blanco ha estat guardonat amb el premi Teatro del Mundo al Millor Dramaturg per *Quiero decir te amo* i *La fiera*, i amb els premis Hugo al Millor Llibre i la Millor Direcció per *La fiera*. *Futuro* ha estat nominada al premi Trinidad Guevara per la millor música, *Lima Japón Bonsái* a un premi Teatro del Mundo per al millor vídeo, *Walsh* a un premi Teatro del Mundo per la millor il·luminació. *Todo tendría*

sentido si no existiera la muerte va ser nominada als premis Teatros XXI i als premis Teatro del Mundo (millor actriu, millor text, millor direcció), als premis Trinidad Guevara (millor autor, millor actriu de repartiment, millor actor de repartiment) i als premis ACE (millor autor, millor actriu de teatre alternatiu) i *La vida extraordinaria* va ser nominada als premis Trinidad Guevara (millor autor i millor vestuari), als premis Teatro del Mundo (millor actriu, millor text, millor direcció), als premis Teatros XXI (millor autor i millor actriu) i als premis ACE (millor autor).

Ha participat en la Fira del Llibre de Buenos Aires (2012, 2016, 2017, 2018), en la Fira del Llibre de Frankfurt (2010), en el Festival of Literature de Iowa (2016) i en el Festival de Poesia de la Província de Sichuan (Xina, 2019). Les seves obres han estat editades en diferents antologies a l'Argentina, Alemanya, la Xina i el Regne Unit.

El 2013 va participar en Pueblo Toma, festival de teatre a Querétaro (Mèxic) i en Long Distance Affaire,

projecte de teatre per Skype amb seu a New York. Les seves obres d'aquest cicle es van presentar a Nova York, Bucarest i al festival Fringe d'Edimburg.

Ha impartit seminaris i tallers a l'Uruguai, Xile, el Perú, Colòmbia, Mèxic, Itàlia, a la University of Iowa i a Loyola University of Chicago (Estats Units) i a la Peking University (Beijing, Xina). Les seves obres han estat traduïdes a l'anglès, el francès, el portuguès, l'alemany, l'italià, el romanès i el xinès.

Així mateix, ha estat docent al Teatre San Martín, el Centre Cultural Rojas (depenent de la Universitat de Buenos Aires), el Centre Cultural Recoleta, la Universitat de Palerm i l'Escola Municipal d'Art Dramàtic de Montevideo. Des del 2012 dicta tallers privats d'actuació i dramaturgia.

Compañía Teatro Futuro

És una estructura de creació i producció fundada el 2013, amb seu a Buenos Aires (Argentina) i integrada

pel dramaturg i director teatral Mariano Tenconi Blanco, el músic i compositor Ian Shifres i la productora i gestora Carolina Castro.

Amb propostes centrades en la literatura, la música i el treball sobre l'actuació, la companyia busca crear nous mons basant-se en la potència de la imaginació i la ficció.

La companyia ha estrenat a Buenos Aires les obres *La fiera* (2013), *Las lágrimas* (2014), *Futuro* (2015), *Lima Japón Bonsái* (2016), *Walsh. Todas las revoluciones juntas* (2017) i *Todo tendría sentido si no existiera la muerte* (2017), *La vida extraordinaria* (2018) i *Las Cautivas* (2021). Així mateix, ha estrenat *La fiera* (2016) a Montevideo (Uruguai) i *Astronautas* (2018) a Santiago de Xile.

Des del 2020 la companyia està desenvolupant una residència artística al Complex Teatral de Buenos Aires (Teatro San Martín) amb el seu projecte *La saga europea*, conformada per un grup de quatre obres ambientades al segle XIX que

es proposen explorar la relació entre Llatinoamèrica i Europa a través del tamís de la literatura.

Les obres de la companyia s'han presentat a diverses ciutats de l'Argentina, l'Uruguai, Xile, Colòmbia, el Perú i Espanya.

Àgata Roca

Actriu

Diplomada en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona (1990), forma part de la companyia T de Teatre des dels inicis i des d'aleshores ha format part de tots els espectacles, que han dirigit els directors Pau Miró, Javier Daulte, Ciro Zorzoli, Alfredo Sanzol i Julio Manrique entre d'altres, així com a la sèrie de televisió *Jet Lag*. També ha treballat amb els directors teatrals Àlex Rigola (*Ivànov*), Cesc Gay (*Els veïns de dalt* i *53 diumenges*), David Selvas (*T'estimo si he begut*), Pau Durà (*Les millors famílies*) Carol López (*V.O.S.* i *Boulevard*), Lluís Pasqual i Joan Ollé. Ha participat en les pel·lícules *Truman*, *V.O.S.* i *Ficció* de Cesc Gay, *Las horas del día* de Jaime Rosales, *Dictado* d'Antonio Chavarrías, *Tots volem el millor per a ella* de Mar Coll. *Excuses!* de Joel Joan, *Jean François i el sentit de la vida* de Sergi Portabella i *7 raons per fugir* d'Esteve

Soler. Ha participat en les sèries de televisió *Hit*, *Fácil*, *Les de l'hoquei*, *KMM*, *La sagrada família* (Dagoll Dagom), *Ventdelplà*, *Laura*, *Sitges*, *Crims* i *Estació d'enllaç*, i a les pel·lícules per televisió *Vida Privada* i *Mentides* les dues dirigides per Sílvia Munt entre altres. Ha col·laborat en el programa de ràdio de la cadena SER *Tot és comèdia* de Rosa Badia i actualment és col·laboradora al programa *Islàndia* a Rac 1 d'Albert Om.

Carme Pla

Actriu

Membre de T de Teatre des dels inicis, ha participat en tots els projectes de la companyia. També ha participat en els muntatges: *La meravellosa família Hardwicke* (de Christopher Durang, direcció de David Selvas), *T'estimo si he begut* (d'Empar Moliner i Andreu Gallén, direcció de David Selvas), *Pel davant i pel darrera* (Noies Off, de Michael Frayn), *Tres dones i un llop* (de Javier Daulte, direcció de Carol López), *Hamlet* (de William Shakespeare, direcció d'Oriol Broggi), *No és tan fàcil* (de Paco Mir, direcció de Josep M. Mestres) i *La filla del mar* (d'Àngel Guimerà i direcció de Sergi Belbel), entre d'altres. Crea i interpreta els espectacles unipersonals dirigits per Marta Pérez *Contes Sorneguers* de Pere Calders i *Humor Humà*. Ha participat en les pel·lícules: *Petra* de Jaime Rosales, *El Olivo* d'Icíar Bollaín, *Con la comida no se juega* de Daniel M. Caneiro, *La nit que*

va morir l'Elvis d'Oriol Ferrer, *Ficció* i *A la ciutat* de Cesc Gay, *No et tallis ni un pèl* de Francesc Casanovas. Ha participat en sèries i programes de televisió de TV3 (*Bojos per Molière*, *KMM*, *La Sagrada Família*, *Laura*, *Plats bruts*, *Efectes secundaris*, *Dones d'aigua*, *Tres pics i repicó* i *Tres estrelles* d'El Tricicle), TV2 (*Plàstic*), Antena 3 TV (*Los ladrones van a la oficina*), Canal Plus (*Crack*) i Telecinco (*Hospital Central*). També ha participat a la gran pantalla amb Icíar Bollaín (*El Olivo*), Oriol Ferrer (*La nit que va morir l'Elvis*), Cesc Gay (*A la ciutat*), Francesc Casanovas (*No et tallis ni un pèl*) i Jaime Rosales (*Petra*).

Mamen Duch

Actriu

Poc després de diplomar-se en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona (1990), va formar T de Teatre i des de llavors ha participat en tots els projectes de la companyia. A banda també ha actuat en els muntatges *Paraula de poeta*, a partir de poemes de Maria Mercè Marçal i dirigit per Jordi Mesalles, i *Mitjanit a l'Starlit*, de Michael Hastings i dirigit per Carles Lasarte. En televisió ha participat a *El cuerpo en llamas*, *Galgos*, *Mentiras Pasajeras*, *Fácil*, *Los protegidos*, *Derecho a sonar*, *Tierra de lobos*, *La chica de ayer*, *Hospital Central*, *El comisario*, *La Sagrada Familia* (Dagoll Dagom), *Ventdelplà*, *Efectes secundaris*, *La caixa sàvia*, *Estació d'enllaç*, *Tres estrelles* (El Tricicle), *Locos por la tele*, *Calle 13* i *Crack*. En cinema ha treballat a *El otro lado del mundo* de David Trueba, *Laia, el regal d'aniversari* de Jordi Frades,

El cónsul de Sodoma de Sigfrid Monleón i *Què t'hi jugues, Mari Pili?* de Ventura Pons.

Marta Pérez

Actriu

Diplomada en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona (1987), el 1995 va entrar a formar part de T de Teatre. Ha participat en tots els espectacles i sèries de televisió que ha creat la companyia al llarg dels seus trenta anys de trajectòria. També ha dirigit i coescrit *Nelly Blue* i *Operació Moldàvia*, interpretades per Albert Ribalta i Xavier Mira (Los Tigres) i l'espectacle unipersonal *Humor Humà* interpretat per Carme Pla. A banda dels directors que l'han dirigit amb T de Teatre: David Selvas, Julio Manrique, Alfredo Sanzol, Pau Miró, Javier Daulte, Ciro Zorzoli, Denise Despeyroux, Sergi Belbel..., ha treballat amb Carol López, Esteve Ferrer, Josep Pere Peyró, Jaume Melendres, Miguel Casamayor, Teresa Vilardell i Frederic Roda. En televisió, ha actuat a *Galgos*, *Sapere aude*, *Félix*, de Cesc Gay, *Gran Nord*, *La Sagrada Família* (Dagoll Dagom),

Dones d'aigua, *Efectes secundaris*, *Crònica negra*, *Plàstic*, *Hospital Central* i *El comisario*. També ha participat en diverses pel·lícules, com ara *Creatura* d'Elena Martín, *Ahora o nunca* de María Ripoll, *La vida empieza hoy* de Laura Mañá, *Dones* de Judith Colell, *Nexus* de Jordi Cadena, *Cucarachas*, de Toni Mora i *No et tallis ni un pèl*, de Francesc Casanovas. Com a docent ha impartir diferents tallers i cursos al Col·legi de Teatre de Barcelona i a la presó Model de Barcelona. Durant vàries edicions també ha col·laborat en la creació i direcció del projecte social: *Juneda incursió*.

T DE TEATRE

LA DONA

FANTASMA

Teatre Romea

Barcelona

Del 29 de setembre al 26 de novembre de 2023

Funcions: Dimarts, dimecres i dijous a les 20:00 hores, dissabtes a les 17:30 hores i 20:00 hores i diumenges a les 17:30 hores

Més informació i venda d'entrades:

www.teatreroomea.cat

Grups:

www.promentrada.com

Contactes

Cap de premsa companyia:

Marta Suriol
marta@lacosta.cat

Cap de premsa Teatre Romea:

Xavier Lleyda
xlleyda@focus.cat

Distribució:

T de Teatre
tdeteatre@tdeteatre.com

www.tdeteatre.com